

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **P., s. r. o.**, so sídlom v B., P. č. X., IČO: X.X., zastúpenej advokátskou kanceláriou F. P., s. r. o., so sídlom v B., G. č. X., IČO: X.X. proti povinným: **1/ M. Z., 2/ M.M. M. Z., 3/ M.M. J. Z. a 4/ M.M. I. Z.**, všetci bytom vo Z., J. Š. č. X.X., povinní 2/, 3/ a 4/ zastúpení matkou M. Z., bytom vo Z., J. Š. č. X.X. (ako právni nástupcovia po zomrelom J. Z., naposledy bytom vo Z., V. č. 4), **o vymoženie 255,36 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 11Er/697/2006, o dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43CoE/213/2014-61 z 19. júna 2014, takto

r o z h o d o l :

- I.** Návrh oprávnenej na prerušenie dovolacieho konania **z a m i e t a.**
- II.** Dovolanie oprávnenej **o d m i e t a.**
- III.** Povinným v 1. až 4. rade **n e p r i z n á v a** náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Zvolen ako súd exekučný uznesením č. k. 11Er/697/2006-22 zo 7. mája 2012 exekúciu vedenú na základe notárskej zápisnice, ktorú bližšie špecifikoval v odôvodnení uznesenia, vyhlásil za neprípustnú a zároveň zastavil podľa ust. § 57 ods. 1 písm. g/ zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“). Vychádzal zo zistenia, že oprávnená a predchodca povinných v 1. až 4. rade (ďalej len „pôvodný povinný“) uzavreli dňa 29. septembra 2004 zmluvu o úvere. Súčasťou predmetnej zmluvy bolo aj splnomocnenie, ktorým pôvodný povinný splnomocnil advokáta Mgr. T. K. na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu, t. j. aby v jeho mene uznal záväzok z úveru tak, aby sa notárska zápisnica stala vykonateľným titulom pre súdny výkon rozhodnutia alebo exekúciu na celý jeho majetok do výšky vzniknutej pohľadávky a jej príslušenstva. Okresný súd poukázal na to, že predmetné zmluvné zastúpenie vzniklo súčasne s uzavretím zmluvy o úvere, čiže v čase, keď ešte žiadny dlh neexistoval a nebola známa ani jeho výška. Pôvodný povinný preto v tomto čase ešte nemohol realizovať svoje právo uznať alebo neuznať dlh a ani nemohol splnomocniť Mgr. K. na takýto úkon. Ďalej okresný súd poukázal aj na rozpor záujmov pôvodného povinného a jeho zástupcu (§ 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Pôvodný povinný totiž nemal možnosť výberu zástupcu, keďže

pri uzatváraní zmluvy bola použitá predtlač s menom Mgr. K.. Tým bol podľa názoru súdu spochybnený základný predpoklad pri udelení plnej moci, a to, že splnomocnenec bude hájiť záujmy splnomocniteľa. Okrem toho, splnomocnený zástupca vyhlásil, že dlžník uznaný dlh zaplatí v lehote, ktorú zástupca pravdepodobne sám určil bez toho, aby mu pôvodný povinný udelil plnú moc na takýto úkon. Na základe uvedeného dospel okresný súd k záveru, že uznanie dlhu, ako aj súhlas s vykonateľnosťou notárskej zápisnice sú absolútne neplatné právne úkony v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka. Keďže notárska zápisnica nezodpovedá požiadavkám, ktoré sa na takýto druh exekučného titulu kladú, ako aj z dôvodu, že plnomocnenstvo udelené pôvodným povinným je v rozpore s ust. § 31 a nasl. Občianskeho zákonníka, okresný súd nepovažoval predmetnú notársku zápisnicu za spôsobilý exekučný titul pre vykonanie exekúcie.

Na odvolanie oprávnenej Krajský súd v Banskej Bystrici (ako súd odvolací) uznesením č. k. 43CoE/213/2014-61 z 19. júna 2014 odvolaním napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil podľa ust. § 219 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 31. decembra 2014 (ďalej len „O. s. p.“) Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že dohoda o plnomocenstve je absolútne neplatným právnym úkonom v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka. Poukázal na to, že pôvodný povinný pri uzatváraní zmluvy o úvere nemal možnosť voľby výberu zástupcu, pretože zmluva bola vyhotovená na predtlačí samotnou oprávnenu a osoba splnomocnenca v nej bola presne určená. Udelenie takéhoto plnomocenstva nerešpektuje základný predpoklad jeho udelenia, a to že splnomocnenec bude presadzovať a brániť záujmy splnomocniteľa. Odvolací súd ďalej poukázal na to, že ak pôvodného povinného zastupoval advokát, ktorý je zároveň advokátom oprávnenej, ide nesporene o stret záujmov, ktoré sú v rozpore so záujmami zastupovaného, v dôsledku čoho musí zákon zastúpeného chrániť, a to aj proti jeho vôli. Rozpor sa nemusí týkať len právneho úkonu, ku ktorému mal byť zástupca splnomocnený, ale stačí akákoľvek kolízia záujmov zástupcu a zastúpeného. Základným predpokladom však je, aby rozpor reálne existoval, preto nestačí len možnosť stretu záujmov, ale k stretu záujmov musí aj fakticky dôjsť, čoho dôkazom v prejednávanej veci je uznanie dlhu vykonané advokátom. Z vyššie uvedených dôvodov nie je možné v zmysle ust. § 41 ods. 2 Exekučného poriadku vykonať exekúciu na podklade notárskej zápisnice, obsahujúcej právny záväzok vyznačenej oprávnenej osoby, hoci je tam označená aj osoba povinná, vrátane právneho dôvodu, predmetu a času plnenia, pretože povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou nesúhlasila. Uznanie dlhu splnomocneným advokátom, rovnako ako aj jeho vyhlásenie o súhlase s vykonateľnosťou notárskej zápisnice, sú právne úkony zástupcu, vykonané v rozpore s ust. § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka, čo spôsobuje ich neplatnosť podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka.

Proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici podala oprávnená dovolanie, v ktorom uviedla, že: 1. súdy oboch stupňov rozhodli nad rámec zverenej právomoci (§ 237 písm. a/), 2. ten,

kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania (§ 237 písm. b/ O. s. p.), 3. súdy opätovne konali vo veci, v ktorej sa už právoplatne rozhodlo (§ 237 písm. d/ O. s. p.), 4. oprávnenej sa postupom súdov odňala možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.), 5. konanie súdov je postihnuté inou vadou, majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), 6. napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Na základe uvedeného oprávnená (ďalej aj „dovolateľka“) žiadala, aby dovolací súd zrušil napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a tiež ním potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiadala, aby bolo dovolacie konanie prerušené podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a aby boli Súdnemu dvoru Európskej únie predložené prejudiciálne otázky, ktoré bližšie špecifikovala v podanom dovolaní.

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd SR“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici podala včas oprávnená, zastúpená v dovolacom konaní v súlade s § 241 ods. 1 vetou druhou O. s. p., skúmal najskôr, či je dôvodný jej návrh na prerušenie dovolacieho konania podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

K podobnému návrhu oprávnenej na prerušenie dovolacieho konania sa už Najvyšší súd SR vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých tá istá oprávnená vystupovala v procesnom postavení dovolateľky. Ako príklad je možné uviesť rozhodnutia z 22. augusta 2013 sp. zn. 4Cdo/24/2013, z 21. augusta 2013 sp. zn. 5ECdo/40/2013, z 26. júla 2013 sp. zn. 2ECdo/63/2013, z 9. júla 2013 sp. zn. 4Cdo/326/2012 a z 3. júla 2013 sp. zn. 3Cdo/34/2013, na ktoré Najvyšší súd SR v podrobnostiach poukazuje s tým, že s právnymi závermi v nich vyjadrenými sa stotožňuje aj v preskúmvanej veci, pre účely ktorej opakuje, že Súdny dvor Európskej únie má právomoc vydať rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, ktoré sa týkajú: a/ výkladu zmlúv; b/ platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Európskej únie. Pokiaľ ale procesný postup súdov vo veci, v ktorej sa navrhuje prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p., má podklad v aplikácii vnútroštátneho práva, nie je žiadny dôvod pre prerušenie konania. Dovolací súd vzhľadom na to nedôvodný návrh na prerušenie konania zamietol.

II. V ďalšom Najvyšší súd SR bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal, či oprávnenou podané dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť podľa ust. § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

V danom prípade dovolací súd rozhoduje o dovolaní v obdobnej veci, aká už bola v počte väčšom ako päť, predmetom konania pred dovolacím súdom na základe skoršieho dovolania podaného

tou istou dovolateľkou – vid' konania vedené na Najvyššom súde SR pod sp. zn. 1Oboer 213/2014, 1Oboer/216/2014, 1Oboer/235/2014, 1Oboer/253/2014, 1Oboer/287/2014 a 1Oboer/297/2014. Dovolací súd sa s odôvodneniami rozhodnutí, ktoré boli vydané v týchto konaniach, v celom rozsahu stotožňuje a poukazuje na ne. V zmysle ust. § 243b ods. 7 O. s. p. už ďalšie dôvody neuvádza.

III. V konaní o dovolaní oprávnenej vzniklo procesne úspešným povinným v 1. až 4. rade (ďalej len „povinní“) právo na náhradu trov konania proti oprávnenej, ktorá úspech v dovolacom konaní nemala (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Najvyšší súd SR nepriznal povinným náhradu týchto trov, lebo povinní nepodali návrh na jej priznanie (§ 151 O. s. p.).

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu SR pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 30. septembra 2015

JUDr. Juraj S e m a n, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: A. Savarová